

ESTER

To vám řeknu, dřív si člověk narazil na hlavu nějakou hučku, na hrb posadil kocoura a hned každé věděl, o co jako jde. Dneska? Dneska musí mít ženská na hlavě trvalou, pěstěný nehty nejlíp v duhovejch barvách a kočku nejmíň se třema rodokmenama. A tu já teda mám! Jmenuje se Rošťá. Správně samozřejmě Rostislav von Loraine nebo tak něco... Možná jsem to popletla?

A taky mám manžela Pepu. Víte, co je to za fušku, aby mi na to ani po třiceti letech společnýho života nekápnul? No, snažím se. Někdy už to vypadalo, že mě prokouknul, ale nějak jsem to vždycky zakecala...

Jako onehdá, když jsme šli na Praděd. Jo, tam se děly na Petrových kamenech dřív věci. Jak jsme šli okolo, říkám: „To byly dřív časy!“

A Pepa na to, co tím jako myslím. Samozřejmě, že neměl ani páru o tom, že tam bejvaly slety čarodějnic z celýho širokýho okolí. Prej se tam měly dít dost divný věci! Ale to budou jen pomluvy našeho čarodějnickýho cechu, to je jasný. Tak mu hned na to říkám, že jako ta příroda a žádný moderní výmysly, hotely a tak... No prostě mi na to zase nekápnul!

V dnešní době mám s koštětem utrum, tak jezdím aspoň na kolečkových bruslích. Odreaguju se tak od všech těch starostí, co mám s kouzlením, ale zase tak moc to nepřeháním. Ve sklepě mám malou laboratoř, prostě takovej malej kamrlík, kde dělám nový pokusy a tak. Ale řeknu vám, nejlepší kouzla a triky jsou vždycky v terénu a mezi lidma. Někdy se vyplatí, že člověk (chacha) může zasáhnout i doma.

Jako tenkrát, když jsem měla takovej menší problém s myšma ve špajzu. Neptejte se po Rosťovi, ten je marnej! Dřív bych si i na nějaký smlsla, ale zase musím jít s dobou, a ne se chovat jako čuně, že? I nasušit by se daly... Už zase na to myslím! FUJ! Zakážu si za to bonbony! Anebo ne, to bych nevydržela.

A tak jsem myši přečarovala na špekáčky! To byl nápad! Pepa má rád buřtguláš. Chudák malá vůbec netušil, na čem si smlsnul. Jsem já to šikovná hospodyňka!

A teď něco o mně:

- Jsem hrozně zákeřná (jenom jako, doopravdy jsem strašně hodná).
- Moc mi to sluší (na ježibabu).
- Umím triky na kolečkáčích (sama a bez kouzel).
- Umím přičarovat lásku (ale Pepu jsem uhranula přirozeně bez pomoci).
- Miluju nakupování (i když bych si mohla všechno vykouzlit zadarmo, ale to není ono).
- Miluju čokoládovej dort s ~~myšma~~ ořechama.
- Jezdím fialovým broukem a mám plyšovej volant.
- Mám ráda fialovou barvu (i na hlavě).
- Jsem hrozně moderní (i když je mi už skoro 300 let).
- Cvičím jógu, ale moc mě to nebaví.
- Miluju starý chalupy u lesa (asi víte proč).
- Mám ráda pizzu z pravý pece (to je jasný, ne?).
- A miluju Pepu. Je to borec!

Pepa je totiž hasič. Jsem na něho děsně pyšná. Už má teda nějaký roky, ale pořád má fyzičku jako hrom! Před nějakým časem zůstal Rosťa na

stromě za domem a nevěděl jak slézt. Ty kočky jsou dneska úplně neschopný! A Pepa hupnul na větev a jedním hmatem měl Rostu v hrsti. Tak jsem mu pak za to udělala jeho oblíbený jídlo – pálivý kari. Má rád pálivý jídla. To se k tomu hašení dobře hodí, no ne?

Když jsem ho uviděla poprvý, hned se mi zalíbil. Říkala jsem mu Štrápáč. I dneska mu vlasy trčí do všech stran. Říkám mu, ať si na to dá nějaký ten gel na vlasy, ale on ne, že prej to k němu patří.

Žijeme si pěkně. Já přes den kouzlím v kuchyni. Jsem totiž šéfkuchařka v restauraci U Magického oka (to se teda povedlo). Restaurace není moje, ale ten název fakt sedí! Mám svý tajný koření a přísady. O těch ještě bude řeč. To by bylo, abych za těch tři sta let neuměla vařit. Dřív jsem to všechno hodila do kotlíku, zamíchala kostěnou vařečkou a bylo. Dneska to musí chuťově a zrakově ladit a vůbec je kolem toho plno cirátů. Ale já jsem v tom moc dobrá! Náš podnik je vyhlášený. Moje čarovná polívka nebo stehýnko z havrana je vynikající.

Ráda i pečů v troubě. Griluju, smažím, dělám dorty a perníky – ty mi taky moc jdou... To vždycky ježibabám šlo! Prostě moje práce je mi koníčkem a zvlášť, když můžu to jídlo ještě něčím vylepšit.

U Magického oka sedával často starší pán a občas v rohu i jedna vdova. Každý si pil to svoje kafičko. Jednou přišla moje chvíle, když si dali oba něco k jídlu. Jemu jsem přidala do obložený housky kapku Milostníku a jí do palačinky prášek ze Srdcovníku. Neuběhnul ani tejden a už seděli u stolečku spolu a šťastně si hleděli do očí. Jo, prostě někdy se mi to pěkně povede! To jsem pak šťastná jak blecha. Ale pozor! To bylo jen malý kouzlíčko! Láska na povel? To nefunguje!

Nemám ale strpení s rozmazlenejma spratkama. Když někdy vidím, jak děcka u stolu řadí, neudržím se a přimíchám jim do jídla kapánek běhacího prášku. Ten vás prožene tak, že na zlobení už nezbejvají síly...

У МАГИКЪЕНО ОЪА

Já vím, že je to ode mě nerozum, ale nemůžu si pomoci. Ale tohle dělám jen výjimečně. Jinak mám děti ráda. Svoje nemám, ale můj brácha Egon má bandu, že to zmůže i čarodějnou tetičku. Občas si je půjčuju, ale zase je ráda vracím a jdu si po svejch.

Mám už taky ráda svůj klídek. Mrknu na internet, kde mám svůj blog o vaření „Ešteřina poklička“. Prostě zvládám toho hodně.

Lítám jako blázen i bez koštěte. Já vím, řeknete si, ta už všechno zažila, ale omyl, já prostě život miluju a tahle doba mi přijde úplně nejlepší. Můžu si dělat, co chci, a nikdo mě neotravuje s pečením dětí, zařikáváním krav a podobně. Pohodička!